

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Naděždy Řehákové ve věci

žalobce: **Ing. L. K.**
bytem X

zastoupený advokátkou Mgr. Pavlínou Malíkovou
sídlem Kopeckého sady 15, 301 35 Plzeň

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2018, č. j. MZP/2018/510/1707, sp. zn. ZN/MZP/2018/510/712

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou dne 6. 2. 2019 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 17. 12. 2018, č. j. MZP/2018/510/1707, sp. zn. ZN/MZP/2018/510/712 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný změnil výrok I. a II. rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu České Budějovice (dále též jen „ČIŽP“ nebo „správní orgán I. stupně“), ze dne 1. 10. 2018, č. j. ČIŽP/42/2018/5555 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) a ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

2. Česká inspekce životního prostředí výrokem I. prvostupňového rozhodnutí rozhodla, že žalobce se uznává vinným ze spáchání přestupku podle § 125a odst. 1 písm. b) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“), kterého se měl dopustit tím, že nakládal s povrchovými vodami bez povolení k nakládání s vodami, tj. bez povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových, když v období od 1. 1. 2016 nejméně ke dni vodoprávního dozoru do 13. 12. 2017 vypouštěl odpadní vody z čistírny odpadních vod ČOV Atol 9 a ČOV Atol 15, umístěných na pozemku p. č. 40/7 v k. ú. Řasnice do vod povrchových do řeky Řasnice, bez platného povolení k takovému nakládání s vodami, čímž porušil § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona. Za uvedený přestupek byla žalobci podle § 125a odst. 3 vodního zákona uložena pokuta ve výši 250 000 Kč.
3. Výrokem II. prvostupňového rozhodnutí byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč podle § 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů.
4. Žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí podal dne 17. 10. 2018 odvolání, na jehož základě žalovaný napadeným rozhodnutím změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že ve výroku I. slovní spojení „*pokuta ve výši 250 000 Kč*“ nahradil textem „*pokuta ve výši 80 000 Kč*“ a ve výroku II. slovní spojení „*vyhlášky č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů*“ nahradil textem „*vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení*“. Ve zbytku odvolací orgán prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Napadené rozhodnutí

5. Žalovaný shrnul procesní postup správního orgánu I. stupně a zjištěný skutkový stav věci. Konstatoval, že správní orgán I. stupně dne 13. 12. 2017 zahájil se žalobcem kontrolu. Téhož dne byl sepsán záznam o dílčích úkonech, v němž je uvedeno, že žalobce provozuje zařízení „Komplex služeb Řasnice“ - jde o poskytování služeb pro provozování čerpací stanice pohonných hmot (provozuje Tank ONO s. r. o.), pečovatelský dům (provozuje paní M. S.) a bytový dům (3 bytové jednotky). Odpadní vody z pečovatelského domu, z čerpací stanice a od ubytovaných v bytovém domě jsou přiváděny kanalizací na ČOV a po vyčištění odváděny do recipientu Řasnice.
6. Dne 14. 1. 2018 obdržel správní orgán I. stupně od žalobce podklady, zejména rozhodnutí Městského úřadu Vimperk, odboru životního prostředí (dále jen „MěÚ Vimperk“) ze dne 10. 1. 2011, č. j. ŽP 37740/10-2696/10-KUB, o povolení vypouštění odpadních vod do vod povrchových z ČOV ALFA Klasik 2,2 a dočišťovací jednotky ADONIX myčky vozidel u čerpací stanice PHM v Řasnici do významného vodního toku Řasnice, ř. km. 3,5, levý břeh, výust' na pozemku č. 261; dále provozní řád a návod k obsluze ČOV Atol 9 a provozní řád a návod k obsluze ČOV Atol 15.
7. Dne 13. 2. 2018 sepsal správní orgán I. stupně protokol o kontrole se závěrem, že předložená rozhodnutí k vypouštění odpadních vod z ČOV (Atol 9, Atol 15 a zemní pískový filtr) v Řasnici nejsou v současné době platná. Žalobce podal proti protokolu námitku, kde uvedl, že MěÚ Vimperk vydal dne 10. 1. 2011 rozhodnutí č. j. ŽP 37740/10-2696/10-KUB (dále jen „rozhodnutí MěÚ Vimperk ze dne 10. 1. 2011“), kterým bylo povoleno vypouštění odpadních vod do vod povrchových s platností do 31. 12. 2020, a navrhnul změnu protokolu tak, že závěr kontroly bude bez zjištěných porušení.

8. Na místním šetření konaném dne 6. 4. 2018 za účelem objasnění nesrovnalostí byl sepsán dodatek k protokolu o kontrole, kde se konstatuje, že rozhodnutí MěÚ Vimperk ze dne 10. 1. 2011 je vydáno pro ČOV ALFA Klasik 2,2 a dočišťovací jednotku ADONIX myčky vozidel u čerpací stanice PHM. Ani žalobci ani vedoucímu čerpací stanice není známo umístění ČOV ALFA Klasik 2,2. Dočišťovací jednotka ADONIX je umístěna u myčky vozidel a dle sdělení provozovatele čerpací stanice není provozována. Žalobce sdělil, že veškeré odpadní vody z celého areálu jsou odkanalizovány oddílnou kanalizací, kdy splaškové vody jsou svedeny na dvě čistírny ČOV Atol 9 a Atol 15. V provozu byla pouze ČOV Atol 9, dle sdělení žalobce postačovala v dané době z důvodu obsazenosti.
9. K dotazu správního orgánu I. stupně ohledně správnosti rozhodnutí MěÚ Vimperk ze dne 10. 1. 2011, event. zaslání kopie opravného rozhodnutí, MěÚ Vimperk sdělil, že pro soustavu s čistírnami ČOV Atol 9 a ČOV Atol 15 eviduje pouze již neplatné povolení k vypouštění odpadních vod a konstatoval, že bude nutné požádat o nové povolení pro tuto soustavu.
10. Dne 16. 7. 2018 zahájila ČIŽP s žalobcem řízení o přestupku podle § 125a odst. 1 písm. b) vodního zákona. Zároveň usnesením stanovila patnáctidenní lhůtu, ve které mohl žalobce navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy a vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí před jeho vydáním, čehož žalobce využil.
11. Do spisu je dále zařazeno sdělení MěÚ Vimperk ze dne 1. 8. 2018, které se týká žádosti žalobce o opravu rozhodnutí MěÚ Vimperk ze dne 10. 1. 2011. V tomto sdělení se konstatuje, že rozhodnutí MěÚ Vimperk ze dne 10. 1. 2011, bylo vydáno správně v souladu s platnou legislativou.
12. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce zejména namítl, že nakládá s odpadními vodami jejich vypouštěním do vod povrchových, do významného vodního toku Řasnice, ř. km. 3,5, levý břeh, ve výusti na pozemku č. 261 na základě platného rozhodnutí MěÚ Vimperk ze dne 10. 1. 2011, č. j. ŽP 37740/10-2696/10-KUB, které je platné do 31. 12. 2020. Dále uvedl, že jiné ČOV než zkolaudované ČOV Atol 9 a Atol 15, se v k.ú. Řasnice nenacházejí a nenacházely. Rozhodnutí MěÚ Vimperk ze dne 10. 1. 2011 bylo podle tvrzení žalobce vydáno na základě jeho žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k nakládání s odpadními vodami prostřednictvím stávajícího systému, což byly ČOV Atol 9 a Atol 15. Pokud je ve výroku rozhodnutí MěÚ Vimperk ze dne 10. 1. 2011 uvedeno označení ČOV jako Alfa Klasik 2,2, jde o písařskou chybu. Dále namítl, že správní orgán I. stupně se nevypořádal s důkazními návrhy žalobce, zejména nezajistil spis MěÚ Vimperk, který byl podkladem pro vydání rozhodnutí MěÚ Vimperk ze dne 10. 1. 2011, kolaudační rozhodnutí k ČOV Atol 9 a Atol 15. Rovněž se nevypořádal s fotodokumentací prokazující neexistenci ČOV Alfa Klasik 2,2 a nezabýval se logickou návazností rozhodnutí vydaných vodoprávním úřadem ve vztahu k vypouštění odpadních vod ani řízením o opravě písařské chyby, ke kterému byl dán podnět MěÚ Vimperk. Žalobce dále nesouhlasil s výší uložené pokuty. Zopakoval, že odpadní vody jsou vypouštěny na základě platného povolení a v dobré víře v jeho platnost. Pokuta je dle jeho názoru zjevně nepřiměřená, tvrdá, nemůže mít výchovnou funkci.
13. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uzavřel, že žalobce je držitelem pouze platného povolení k vypouštění odpadních vod z ČOV ALFA Klasik 2,2 a dočišťovací jednotky ADONIX myčky vozidel a čerpací stanice PHM v Řasnici a není mu povoleno nakládat

s odpadními vodami na žádné jiné ČOV. Žalobci tak bylo prokázáno naplnění skutkové podstaty přestupku spočívající ve vypouštění odpadních vod do vod povrchových bez povolení.

14. Při úvaze o stanovení výše pokuty žalovaný konstatoval, že ČIŽP neměla v neprospěch žalobce zohledňovat absenci snahy řešit zjištěná porušení, neboť žalobce byl přesvědčen o správnosti svého počínání. Žalovaný proto přistoupil ke snížení uložené sankce tak, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Jako přiměřenou shledal pokutu ve výši 80 000 Kč, která bude mít též výchovný charakter, není bagatelní. K výraznému snížení přispěla zejména malá velikost zdroje znečištění, naopak vzhledem k míře ochrany dotčeného území a době trvání závadného stavu nemohla být pokuta ještě nižší.
15. Žalovaný rovněž změnil výrok II. prvostupňového rozhodnutí o povinnosti nahradit náklady řízení paušální částkou, neboť v prvostupňovém rozhodnutí bylo odkazováno na již neplatnou vyhlášku č. 231/1996 Sb.

III. Obsah žaloby

16. Žalobce nesouhlasil s tím, že nakládal s povrchovými vodami bez platného povolení. Tvrdil, že disponuje rozhodnutím MěÚ Vimperk ze dne 10. 1. 2011, č. j. ŽP 37740/10-2696/10-KUB, platným do 31. 12. 2020, kterým je mu povoleno vypouštění odpadních vod do vod povrchových, a to do významného vodního toku Řasnice v řádu kilometru 3,5 na levém břehu, kde se jedná o výust na pozemku č. 261. Tam také skutečně k řádnému vypouštění odpadních vod do vod povrchových dochází. Dále žalobce nesouhlasil s argumentací žalovaného, že povolení k nakládání s vodami je nutné vnímat jako celek a že povolením je umožněno čistit odpadní vody pouze na konkrétním typu čistírny odpadních vod, který není možno libovolně zaměňovat. Žalobce nepovažuje za podstatné, že při kontrole ČIŽP byly v Komplexu služeb Řasnice odpadní vody vypouštěny přes ČOV Atol 9 a Atol 15, přestože povolení k vypouštění bylo vydáno pro ČOV ALFA Klasik 2,2. Žalobce dále zdůraznil, že požádal o opravu písařské chyby ve výroku rozhodnutí MěÚ Vimperk ze dne 10. 1. 2011 tak, aby bylo opraveno označení ČOV ALFA Klasik 2,2 na Atol 9 a Atol 15. O žádosti dosud nebylo rozhodnuto.
17. Žalobce dále namítl, že správní orgány obou stupňů nevyhověly všem jeho důkazním návrhům a neprovedení těchto důkazů ve svých rozhodnutích náležitým způsobem neodůvodnily. Žalobce v řízení navrhoval, aby si správní orgán I. stupně vyžádal veškerou spisovou dokumentaci, která předcházela vydání rozhodnutí MěÚ Vimperk ze dne 10. 1. 2011 a všech předchozích správních rozhodnutí a opětovně poukazoval na to, že pokud v předmětném rozhodnutí je uváděno ČOV ALFA Klasik 2,2 jedná se pouze a jen o písařskou chybu. Správní orgány rovněž nevyzvaly žalobce, aby se seznámil s podklady před vydáním rozhodnutí. Prvostupňové i napadené rozhodnutí je tak založeno na procesní vadě, která zakládá jejich nezákonnost a nepřezkoumatelnost.
18. Žalobce dále uvedl, že pokutu ve výši 80 000 Kč má za zjevně nepřiměřenou, která nemůže mít výchovný charakter a nemůže být bagatelní. Pokuta v takové výši by dle žalobce mohla být uložena v situaci, kdy by dlouhodobě nedisponoval povolením k vypouštění odpadních vod. Žalobce je však přesvědčen, že takovým povolením disponuje.

19. Žalobce závěrem navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňové pro nezákonnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

20. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na napadeném rozhodnutí a odkázal na jeho odůvodnění.
21. K žalobním námitkám konstatoval, že tytéž argumenty žalobce vznesl již v průběhu správního řízení a jsou vypořádány jak v prvostupňovém, tak v napadeném rozhodnutí. Žalovaný nesouhlasil s tím, že povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových je vztaženo pouze k místu výusti a nezáleží na typu ČOV, kde jsou odpadní vody čištěny. Zopakoval, že výrok rozhodnutí, kde je stanoven i typ ČOV, je závazný jako celek. Z obsahu žalobcem předloženého povolení není patrné, že se v typu ČOV jedná o písařskou chybu a tuto tvrzenou chybu odmítl i vodoprávní úřad, který povolení vydával.
22. Dle názoru žalovaného byly v řízení shromážděny podklady, na základě kterých byl zjištěn stav věci, o němž nebyly a nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný nepovažoval provedení dalších důkazů za potřebné. Bylo zjištěno vypouštění odpadních vod přes ČOV Atol 9 a k vypouštění z této ČOV žalobce nepředložil platné povolení. Žalovaný žádné nové podklady do řízení neshromažďoval, vycházel pouze ze správního spisu. Žalovaný připustil, že by bylo procesně vhodnější, kdyby ještě před vydáním rozhodnutí byl žalobce seznámen s nashromážděnými podklady, po zahájení správního řízení však bylo do spisu zaneseno pouze sdělení MěÚ Vimperk, které bylo adresováno zástupkyni žalobce. Žalobce tak byl s tímto podkladem seznámen a nebyl krácen na svých právech.
23. Uloženou pokutu ve výši 80 000 Kč žalovaný považuje za přiměřenou, řádně odůvodněnou a odpovídající okolnostem.
24. Nad rámec podané žaloby žalovaný doplnil, že žalobcem předložené výsledky rozborů odpadních vod nebyly jak ze strany ČIŽP, tak ze strany žalovaného uznány za relevantní, neboť nebyly odebrány odborně způsobilou osobou. Poté, co si žalovaný vyžádal zaslání prvoinstančního spisu, vyžádala si ČIŽP u společnosti ČEVAK a.s. originály protokolů předložených žalobcem. Ze zaslaných protokolů je zřejmé, že do řízení žalobcem předložené kopie byly upraveny, přičemž žádný ze vzorků odpadních vod nebyl odebrán v toku Řasnice.
25. Žalovaný shrnul, že napadené rozhodnutí ani rozhodnutí prvostupňové není v rozporu s právními předpisy ani není věcně nesprávné či nepřezkoumatelné a navrhl, aby soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

V. Jednání před soudem

26. Při jednání konaném dne 16. 2. 2022 účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích.
27. Zástupce žalobce stručně rekapituloval podanou žalobu a navrhl, aby soud žalobě vyhověl. Zopakoval, že v Komplexu služeb Řasnice nedocházelo k vypouštění odpadních vod bez povolení. ČOV ALFA Klasik 2,2 nikdy nebyla v areálu umístěna, v povolení došlo k písařské chybě v označení ČOV. Dále uvedl, že poté, co správní orgán nevydal opravné

usnesení, o čemž žalobce vyrozuměl dne 1. 8. 2018, žalobce požádal nejdříve o prodloužení povolení na ČOV Atol 9 (žádost ze dne 24. 6. 2019) a poté, co mu nebylo vyhověno (sdělení ze dne 24. 7. 2019), o vydání povolení na ČOV Atol 9 a Atol 15, kde mu již vyhověno bylo (rozhodnutí ze dne 19. 10. 2020). Listiny datované 24. 6. 2019, 24. 7. 2019 a 19. 10. 2020 zástupce žalobce soudu předložil a navrhl provést je v řízení jako důkaz.

28. Žalovaný odkázal na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí a obsah svého vyjádření k podané žalobě a navrhl, aby soud žalobu zamítl. Zdůraznil, že mezi účastníky není sporu o tom, že odpadní vody z Komplexu služeb Řasnice jsou vypouštěny přes ČOV Atol 9 a Atol 15, přestože žalobce disponuje povolením na ČOV ALFA Klasik 2,2. Povolení k systému ČOV Atol 9 z roku 1997 zaniklo nejpozději ke dni 1. 1. 2008. Proto nemohlo být žádosti žalobce o prodloužení platnosti povolení vyhověno. S námitkou existence písařské chyby se žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí, když sdělení vodoprávního úřadu ze dne 1. 8. 2018 je součástí správního spisu. Toto sdělení nemohlo být pro žalobce překvapivé. Výše uložené sankce není nepřiměřená, horní sazba činí 5 milionů Kč.
29. Soud provedl důkaz žádostí žalobce ze dne 24. 6. 2019, z níž zjistil, že žalobce požádal o prodloužení doby trvání rozhodnutí ze dne 16. 4. 1997, sp. zn. Vod/2/2/743/248/97, kterým bylo žalobci povoleno nakládání s vodami prostřednictvím ČOV Atol 9, následně doplněnou o ČOV Atol 15.
30. Soud dále provedl důkaz sdělením Městského úřadu Vimperk, odboru životního prostředí ze dne 24. 7. 2019, č. j. MUVPK – ŽP 222203/19-LAJ, z něhož zjistil, že žádosti žalobce o prodloužení doby trvání rozhodnutí ze dne 16. 4. 1997, sp. zn. Vod/2/2/743/248/97, nebylo vyhověno.
31. Soud dále provedl důkaz rozhodnutím Městského úřadu Vimperk, odboru životního prostředí ze dne 19. 10. 2020, č. j. MUVPK – ŽP 39172/20-LAJ, z něhož zjistil, že žalobci bylo vydáno povolení k vypouštění odpadních vod z ČOV Atol 9, ČOV Atol 15 a dočišťovacích rybníků podle § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona na dobu 10 let od nabytí účinnosti rozhodnutí.
32. Zbývající žalobcem označené důkazy soud pro nadbytečnost neprováděl, neboť dospěl k závěru, že pro zjištění skutkového stavu a posouzení věci postačuje správní spis a důkazy navržené žalobcem při ústním jednání.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

33. Žaloba byla podána včas v souladu s § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
34. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 věta první s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
35. Podle § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona *povolení k nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami (dále jen „povolení k nakládání s vodami“)* je třeba k vypouštění odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních.

36. Podle § 125a odst. 1 písm. b) vodního zákona *právníká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že nakládá s povrchovými nebo podzemními vodami podle § 8 odst. 1 bez povolení k nakládání s vodami.*
37. Podle § 125a odst. 3 vodního zákona *za přestupek podle odstavce 1 písm. b) spáchaný vypouštěním odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních bez povolení k nakládání s vodami lze uložit pokutu do 5 000 000 Kč.*
38. Soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí a namítanými procesními vadami, neboť hrubé porušení procesního předpisu by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.
39. K nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí soud poukazuje na ustálenou judikaturu správních soudů, podle které nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002, soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, č. j. 31 Ca 39/2005-70, č. 1282/2007 Sb. NSS).
40. Za nesrozumitelné lze příkladmo považovat správní rozhodnutí, jehož odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24); rozpor výroku s odůvodněním (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78, č. 523/2005 Sb. NSS), případ, kdy výrok nemá oporu v zákoně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003 Sb. NSS), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, protože není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č. j. 6 A 63/93-22). Soud shledal napadené rozhodnutí zcela srozumitelným, žalobce ostatně ani žádné námitky ohledně případné nesrozumitelnosti napadeného rozhodnutí nevznesl.
41. Soud neshledal opodstatněnou ani námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. S odvolací námitkou týkající se neprovedení důkazních návrhů žalobce v řízení před správním orgánem I. stupně rezultující v neúplně zjištěný skutkový stav se žalovaný vypořádal sice velmi stručně, avšak dostatečně, když na straně 6 napadeného rozhodnutí uvedl: „*Odvolací orgán nesouhlasí ani s námitkou, že ČIŽP řádně a úplně nezjistila stav věci, když si nezajistila další odvolatelem navržené podklady. Podle § 3 správního řádu po stupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Této základní zásadě správního řízení ČIŽP dostála, shromažďování dalších podkladů by nemohlo přinést nic nového, naopak by bylo v rozporu se zásadou hospodárnosti.*“ K důkazním návrhům žalobce směřujícím k prokázání svého tvrzení o písarské chybě v rozhodnutí MěÚ Vimperk dne 10. 1. 2011 se pak žalovaný vyjádřil na straně 4 a 5 napadeného rozhodnutí, kde konstatoval: „*Následně se ČIŽP dotázala MěÚ Vimperk jako příslušného vodoprávního úřadu, zda předložené rozhodnutí č.j. ŽP 37740/10-2696/10-KUB, kde je uvedena ČOV ALFA Klasic 2,2 a dočišťovací jednotka ADONIX myčky vozidel u čerpací stanice PHM v Řasnici, bylo vydáno chybně a místo uvedené ČOV platí toto rozhodnutí pro aktuální sestavu čištění, která byla dne 6. 4. 2018 při kontrole zjištěna. Pro případ, že rozhodnutí platí pro tuto sestavu čištění, požádala ČIŽP o zaslání kopie opravného rozhodnutí pro tuto sestavu čištění s dopřesením místa odběru kontrolních vzorků vypouštěných předčištěných odpadních vod. MěÚ Vimperk sdělil, že pro soustavu s čistírnami ČOV Atol 9 a*

Atol 15 eviduje pouze již neptané povolení k vypouštění odpadních vod a konstatoval, že bude nutné požádat o nové povolení pro tuto soustavu.“

42. Soud se dále zabýval námitkou žalobce, že bylo porušeno jeho právo dle § 36 odst. 3 správního řádu na seznámení s podklady rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
43. Dle § 36 odst. 1 správního řádu platí: *„Nestanoví-li zákon jinak, jsou účastníci oprávněni navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí; správní orgán může usnesením prohlásit, dokdy mohou účastníci činit své návrhy.“*
44. Dle § 36 odst. 3 správního řádu: *„Nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.“*
45. Soud přisvědčuje žalobci, že správní orgán I. stupně pochybil, pokud neposkytl žalobci možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, popř. navrhnout jejich doplnění, jak to ukládá § 36 odst. 3 správního řádu. Z dikce tohoto ustanovení je zřejmé, že tato možnost není právní úpravou vnímána tak, že se poskytne „při zahájení řízení“, jak to učinil správní orgán I. stupně, nýbrž naopak až „po ukončení zjišťování podkladů pro rozhodnutí“. Účelem seznámení s podklady rozhodnutí je dát účastníku procesní prostor seznámit se s obsahem správního spisu v době, kdy mezi seznámením s podklady rozhodnutí a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009 – 243, publ. pod č. 2073/2010 Sb. NSS).
46. Uvedené pochybení však v daném věci není důvodem, pro které by mělo být napadené rozhodnutí zrušeno. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu totiž vyplývá, že vada řízení před správním orgánem je pro soudní přezkum relevantní pouze tehdy, mohla-li mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, čj. 6 A 76/2001-96, č. 793/2006 Sb. NSS). Není totiž důvod rušit rozhodnutí v situaci, kdy je zřejmé, že správní orgán by po odstranění vytýkané vady vydal v dalším řízení rozhodnutí v zásadě shodné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, čj. 2 As 80/2010-49).
47. V daném případě bylo po zahájení řízení o přestupku krom písemností zaslaných samotným žalobcem do správního spisu zařazeno pouze sdělení MěÚ Vimperk ze dne 1. 8. 2018, které se týkalo žádosti žalobce o opravu rozhodnutí č.j. ŽP 37740/10-2696/10-KUB ze dne 10. 1. 2011 a jehož adresátem byl žalobce a měl jej tak k dispozici. V tomto sdělení MěÚ Vimperk konstatoval, že vydané rozhodnutí MěÚ Vimperk č.j. ŽP 37740/10-2696/10-KUB ze dne 10. 1. 2011 bylo vydáno správně v souladu s platnou legislativou.
48. Městský soud rovněž vyšel z důkazů navržených žalobcem a provedených v řízení před soudem, na základě kterých byl skutkový stav věci zjištěný správními orgány postaven najisto a nejsou o něm nyní žádné důvodné pochybnosti. Z žádosti žalobce ze dne 24. 6. 2019 totiž soud zjistil, že žalobce požádal o prodloužení doby trvání rozhodnutí Okresního úřadu Prachatice ze dne 16. 4. 1997, sp. zn. Vod/2/2/743/248/97 o povolení nakládání s vodami prostřednictvím ČOV Atol 9 a Atol 15, a nikoli rozhodnutí MěÚ Vimperk č.j. ŽP 37740/10-2696/10-KUB ze dne 10. 1. 2011, o němž v řízení tvrdil, že se vztahuje k ČOV Atol 9 a Atol 15 a kde se domáhal odstranění „písařské chyby“. Žádosti žalobce o prodloužení doby trvání rozhodnutí ze dne 16. 4. 1997, sp. zn. Vod/2/2/743/248/97, MěÚ Vimperk nevyhověl, přičemž důvody uvedl ve sdělení ze dne 24. 7. 2019, č. j. MUVPK – ŽP 222203/19-LAJ. S odkazem na závěrečná a přechodná

ustanovení vodního zákona konstatoval, že vzhledem k nedoložení žádosti o povolení k nakládání s vodami nahrazující dosavadní povolení z roku 1997 datované před 1. 1. 2008, povolení ze dne 16. 4. 1997, sp. zn. Vod/2/2/743/248/97, pozbylo platnosti dne 1. 1. 2008 a proto nelze takové rozhodnutí prodloužit. Z rozhodnutí MěÚ Vimperk č. j. MUVPK – ŽP 39172/20-LAJ pak soud ověřil, že žalobci bylo vydáno povolení k vypouštění odpadních vod z ČOV Atol 9, ČOV Atol 15 a dočišťovacích rybníků podle § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona na dobu 10 let od nabytí účinnosti rozhodnutí až dne 19. 10. 2020. Skutečnost, že v řízení před soudem provedené listiny vznikly až po vydání napadeného rozhodnutí neznamená, že nepojednávají o skutkovém stavu, který mu předcházela, a že nejsou způsobilé přispět k jeho objasnění. Právě žalobcem navrhované důkazy, z nichž vyplývá, že v kontrolovaném období od 1. 1. 2016 do 13. 12. 2017 žalobce nedisponoval platným povolením k nakládání s vodami, tj. k vypouštění odpadních vod do vod povrchových prostřednictvím ČOV Atol 9 a Atol 15, byly relevantní i z hlediska jeho tvrzení o tom, že rozhodnutí MěÚ Vimperk ze dne 10. 1. 2011 obsahuje „písařskou chybu“, jejíž odstranění se žalobce domáhal návrhem na vydání opravného usnesení. Nelze tudíž předpokládat, že by žalovaný při novém rozhodování ve věci dospěl k závěrům jakkoli odlišným.

49. Námitku vad řízení tak soud shledal rovněž nedůvodnou.
50. Ze správního spisu je zřejmé, že z Komplexu služeb Řasnice byly odpadní vody svedeny na ČOV ATOL 9 a ATOL 15, odkud byly přes další dočišťovací prvky vypouštěny do recipientu - řeky Řasnice. V době provedené kontroly byla v provozu pouze ČOV Atol 9, jejíž samostatný provoz dle prohlášení žalobce z důvodu obsazenosti areálu postačoval. Dále není sporu o tom, že žalobce disponoval platným povolením k vypouštění odpadních vod do vod povrchových vydaným MěÚ Vimperk dne 10. 1. 2011, č. j. ŽP 37740/10-2696/10-KUB, a to z ČOV ALFA Klasik 2,2 a dočišťovací jednotky ADONIX myčky vozidel u čerpací stanice PHM v Řasnici. Pro vypouštění z této ČOV byly stanoveny množstevní a kvalitativní emisní limity a další povinnosti. Na straně 7 prvostupňového rozhodnutí je podrobně vysvětleno, že ČOV ALFA Klasik 2,2 s dočišťovací jednotkou ADONIX a ČOV Atol 9 a Atol 15, jsou dva různé systémy čištění odpadních vod, přičemž v době vydání rozhodnutí již povolení k vypouštění odpadních vod z ČOV Atol 9, později doplněnou ČOV Atol 15, nebylo platné, neboť zaniklo nejpozději 1. 1. 2008. Při místním šetření bylo zjištěno, že ČOV ALFA Klasik 2,2 se v Komplexu služeb Řasnice nenachází. Dočišťovací jednotka ADONIX byla umístěna u myčky vozidel u ČS PHM, která není dle sdělení provozovatele ČS PHM provozována.
51. Názor žalobce, že pro povolení k nakládání s odpadními vodami je rozhodující oprávnění vypouštět odpadní vody v místě výusti, kde dochází ke kontaktu odpadních vod s vodami povrchovými bez ohledu na typ ČOV, která je pro čištění odpadních vod používána, není správný. Soud shodně s žalovaným konstatuje, že povolení k nakládání s vodami vydané podle § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona je nutné vnímat jako celek. Typ povolení, jeho rozsah a uložené povinnosti jsou vždy stanoveny ve výroku rozhodnutí a ten je jako celek pro oprávněného závazný. Není přípustné, aby si oprávněný dle své vůle libovolně měnil typ ČOV, na které má odpadní vody dle vydaného povolení čistit. V daném případě byl žalobce v kontrolovaném období držitelem pouze platného povolení k vypouštění z ČOV ALFA Klasik 2,2 a dočišťovací jednotky ADONIX myčky vozidel a čerpací stanice PHM v Řasnici a nebylo mu povoleno nakládat s odpadními vodami na žádné jiné ČOV.

Vzhledem k tomu, že platnost povolení k nakládání s vodami pro ČOV Atol 9 se zemním filtrem, později doplněnou ČOV Atol 15, které čistily odpadní vodu z Komplexu služeb Řasnice, zanikla nejpozději k 1. 1. 2008, žalobce v kontrolovaném období od 1. 1. 2016 do 13. 12. 2017 nedisponoval platným povolením k nakládání s vodami, tj. k vypouštění odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních, a tudíž jednal v rozporu s § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona.

52. Soud přisvědčuje též závěru žalovaného, že v případě povolení k vypouštění odpadních vod z ČOV ALFA Klasik 2,2 a dočišťovací jednotky ADONIX (rozhodnutí MěÚ Vimperk ze dne 10. 1. 2011) se nejednalo o písařskou chybu. Ve sdělení vodoprávního úřadu (MěÚ Vimperk) ze dne 1. 8. 2018, které bylo adresováno zástupci žalobce a na vědomí zasláno ČIŽP je podrobně rozebráno, že v řešené lokalitě byla v minulosti vydána povolení pro dvě samostatné ČOV - ALFA Klasik 2,2 s dočišťovací jednotkou a ČOV ATOL 9 se zemním filtrem, později doplněnou o ČOV Atol 15. Vodoprávní úřad odmítl, že by se mohlo jednat o písařskou chybu. S tím se oba správní orgány ztotožnily, neboť nic nenasvědčuje tomu, že by v rozhodnutí MěÚ Vimperk pro vypouštění OV z ČOV ALFA Klasik 2,2 do vod povrchových ze dne 10. 1. 2011 mohla být tato ČOV uvedena chybně namísto ČOV Atol 9 a Atol 15. ČOV ALFA Klasik 2,2 s dočišťovací jednotkou ADONIX je uvedena v návěť rozhodnutí, v jeho výroku a též v odůvodnění, kde je uvedeno, že žalobce požádal o povolení k vypouštění OV do vod povrchových z ČOV ALFA Klasik 2,2 a dočišťovací jednotky ADONIX myčky vozidel u čerpací stanice PHM v Řasnici. Kdyby byla ve výroku uvedena ČOV ALFA Klasik a jinde v rozhodnutí byla uváděla ČOV Atol, vzbuzovalo by to pochybnosti o možné chybě. Takové pochybnosti zde nejsou a též z kontextu v minulosti vydaných rozhodnutí, jak je popsal vodoprávní úřad a též ČIŽP, je nesporné, že se v lokalitě nacházely dva systémy čištění odpadních vod. Žalobci tak bylo bez důvodných pochybností prokázáno naplnění skutkové podstaty přestupku spočívajícího ve vypouštění odpadních vod do vod povrchových bez povolení, neboť jím v kontrolovaném období držené platné povolení k vypouštění odpadních vod se na ČOV Atol 9 a Atol 15 nevztahovalo.
53. K námitce, kterou žalobce brojil proti posouzení výše sankce, má soud ve shodě s žalovaným za to, že s ohledem na maximální výši pokuty dle §125a odst. 3 vodního zákona je sankce 80 000 Kč naprosto přiměřená při samé dolní hranici sazby. Žalovaný se s polehčujícími a přitěžujícími okolnostmi při úvaze o stanovení výše pokuty velmi pečlivě vypořádal na straně 6 až 8 napadeného rozhodnutí. Vzhledem k absenci návrhu žalobce na moderaci sankce se nicméně soud touto otázkou více nezabýval.

VII. Závěr a náklady řízení

54. Na základě shora uvedených skutečností proto Městský soud v Praze žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
55. Výrok o nákladech řízení je dán § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal. Žalovanému, který byl v řízení úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. února 2022

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu